

zpravodaj KAN

informační bulletin Klubu angažovaných nestraníků
2001

č. 65

červenec

e-mail: kan@ms.pragonet.cz

webové stránky: <http://www.kan.cz>

finanční příspěvky složenkou (typu A) na konto vedené u *IPB (ČSOB), a.s., Praha 6,*
číslo účtu: 71378/0300, název účtu adresáta:

Klub angažovaných nestraníků, konstatní symbol: 0558

textové příspěvky v T602 (.602) nebo Word (.doc) zasílejte na e-mail:

pavelh@imip.monet.cz, kan@ms.pragonet.cz

NEPRODEJNÉ

O B S A H

usnesení ÚR KAN ze dne 16.6.2001	2.
<i>Materiály MK Přerov ke kauze Vladimíra Hučina</i>	
➤ Nedopust'te likvidaci demokracie	3.
➤ Bývalý kapitán BIS - Vladimír Hučín	10.
➤ Žádost pro komisi OSN	18.
➤ Žádost o zveřejnění v Novém Přerovsku	20.
➤ Dopis nejvyšší státní zástupkyni	21.
Občanské sdružení Rovnost	24.
Zvon - Kancelář duchovní obrody (<i>stanovy</i>)	25.
Reakce na obsah stanov občanského sdružení Zvon (<i>P. Holba</i>)	29.

Usnesení ÚR KAN ze dne 16.6.2001

ÚSTŘEDNÍ RADA KLUBU ANGAZOVANÝCH NESTRANÍKŮ

U S N E S E N Í

19. zasedání Ústřední rady KAN

ze dne 16.6.2001

Ústřední rada KAN

1. **konstatovala** výši dluhu KAN vůči Simoně Jasinkové k 31.5.2001. Na splacení tohoto dluhu, a další platby, nemá KAN dostatek finančních prostředků.
2. **vyzývá** členy KAN k urychlenému zaplacení členských příspěvků (Kč 600,- /rok/člen) a k mimořádným finančním příspěvkům na vyrovnání účtu KAN
3. **vyslechla** zprávu předsedy o kontaktech s pražskými organizacemi ODA a ČSNS, a informaci o nových občanských aktivitách Rovnost a Zvon
4. **vzala na vědomí** nabídku pražské organizace ODA ke spolupráci s KAN v komunálních volbách 2002
5. **stanovuje** následující klíč pro delegování na sněm KAN (Praha 17.11.2001). Delegátem sněmu se stává každý člen KAN, který bude mít před zahájením sněmu uhrazené členské příspěvky pro rok 2001 a uhradí při vstupu účastnický poplatek ve výši Kč 500,- (ze kterého bude hrazeno cestovné veřejnou dopravou - proti jízdence, oběd a nájem sálu). Platící členové nechtě laskavě upozorní ostatní členy na možnost účastnit se sněmu. Přihlášky delegátů na sněm KAN pošlete do konce srpna na e-mailové adresy: kan@ms.pragonet.cz (KAN), nebo PavelH@imip.mepnet.cz (P.Holba), dop5841@mag.mepnet.cz (J.Domlátil), matejka.miroslav@seznam.cz (M. Matejka)

Los, Holba

Přítomni: J. Bezděk, J. Domlátil, P. Holba, S. Jasinková, M. Matějka
Omluveni: J. Kocourek, J. Machač, A. Šimek, P. Los, B. Zimmermann

Termín nejbližšího řádného zasedání ÚR KAN:
8. září 2001 v restauraci Na staré faře, Praha 6 od 10.30 hod.

Nedopust'te likvidaci demokracie

MK Přerov

Když Komunistická strana Československa dokončovala poslední přípravy pro puč v únoru roku 1948, během podzimu 1947 komunistický ministr vnitra V. Nosek se snažil zbavit míst, nebo alespoň přesunout z důležitých míst všechny vysoké důstojníky policie (tehdejší SNB). Odpor nekomunistických členů tehdejší vlády pak trval až do podání jejich demise a politickému zásahu do totalitního režimu. Citlivějším pozorovatelům dění v současné České republice, nemůže uniknout, že k podobným událostem dochází v uplynulém období.

Bezpečnostní prověrky – BIS - NBÚ

Zákonem č. 148/1998Sb. o ochraně utajovaných skutečností, který se stal součástí českého právního řádu na podzim roku 1998, měla získat Česká republika potřebný nástroj k zajištění dostatečné ochrany utajovaných skutečností. Není pochyb o tom, že se tak mělo stát především v souvislosti s očekávaným vstupem do NATO. Po dvou a půl leté aplikaci zákona svědčí aktuální stav na rozdíl od původního záměru některých jeho prodemokraticky uvažujících tvůrců a překladatelů spíše o něčem zcela jiném. Ze zákona, který se měl stát ústřední normou ochrany utajovaných skutečností členského státu NATO se stal v realitě postkomunistické České republiky a často v režii osob s minulostí zcela konformních přísluhovačů KSČ nástroj lehce zneužitelný k posílení moci tajných služeb a k takřka nekontrolovatelným personálním čistkám ve státní správě, ve významných firmách s významnou státní účastí a obecně v bezpečnostních strukturách. Ve zpravodajských službách úspěšně posloužil především proti lidem, kteří do těchto služeb přišli po listopadu 1989 a řadu let poctivě sloužili rozvoji české demokracie v bezpečnostní oblasti. V průběhu přijímání tohoto důležitého zákona, při jeho uvádění do praxe a při prvních aplikacích ustanovení zákona o bezpečnostních prověrkách došlo k zásadním změnám na české politické scéně. V těchto změnách předsedy vlády ČR od prosince 1997 do července 1998 (od července 1998 vláda České sociální demokracie podporovaná Občanskou demokratickou stranou) se poradcem pro otázky bezpečnosti nestal nikdo jiný, než bývalý ředitel ekonomického odboru Bezpečnostní informační služby (BIS) a budoucí šéf Národního bezpečnostního úřadu (NBÚ) Petr Kadlec a vrcholící sestavením jednobarevné vlády sociální demokracie, je možno spatřovat předpoklad následných těžkostí a problémů s možným závažným dopadem na celou

českou společnost. Skutečný rozsah a dosah všech těchto záležitostí a předpokladů bude veřejnosti znám a bude zhodnocen pravděpodobně až v budoucnu. Leccos je však možné odvodit již nyní i z podoby dalších legislativních kroků v oblasti informací a zejména personálního obsazení bezpečnostních struktur. Ihned po volbách v roce 1998 došlo k zásadním změnám na všech významných postech představitelů bezpečnostních struktur, zejména zpravodajských služeb a NBÚ. Do čela Bezpečnostní informační služby byl vládou Miloše Zemana i přes rozpaky výboru Poslanecké sněmovny, příslušného k projednání tohoto ustanovení, jmenován Jiří Růžek, člověk, který dodnes nedokázal nikdy spolehlivě před veřejností objasnit zájem bývalé Státní bezpečnosti o jeho služby, ani medializovanou kauzu s vyšetřováním ve věci zneužití pravomoci veřejného činitele, když měl za pomoci lži krýt svého přítele křižujícího v opilosti pražskými ulicemi. Obdobně se stal šéfem civilní rozvědky, která spadá pod ministerstvo vnitra - Úřadu pro zahraniční styky a informace - bývalý důstojník BIS Petr Zeman, člověk opakovaně na předchozím pracovišti od svého nadřízeného kázeňsky trestaný, spolu s dalšími neloajálními důstojníky BIS sympatizujícími s levicí, obviňovaný z vynášení informací funkcionářům ČSSD. Do této skupiny bývá zařazován i již zmíněný Petr Kadlec, který nahradil ve vedení vznikajícího Národního bezpečnostního úřadu dosavadního ředitele Petra Koláře. Personální rošádu umocnila čistka v Úřadu dokumentace a vyšetřování komunismu dokončená nově pro změnu z NBÚ dosazeným ředitelem Irenejem Kratochvílem proti lidem, kteří patřili v této instituci k nejkvalifikovanějším a odborně nejzdatnějším. Ruku v ruce s administrativními restrikcemi se tak zde měl zamezit přístup k archivním materiálům osobám, které neskýtaly nové vládnoucí garnituře levice záruky lhostejného přihlížení k návratu bývalých struktur do rozhodujících mocenských pozic. Výše uvedení a jejich příznivci si nejčastěji vzájemně, zajistili osvědčení odpovídající příslušnému vysokému stupni bezpečnostní prověrky. Již v této době bylo zřejmé, o co nové garnituře v zájmu monopolu moci půjde - z obsazených pozic kontrolovat prostřednictvím archivních materiálů minulost, zajistit si bezpodmínečnou loajalitu podřízených výkonných pracovníků a úspěšně manipulovat se současností a budoucností. Aktivita poslanců KSČM byla v tomto směru ovšem mnohdy předčasná a zbytečná. Po zjištění, že jako bezpečnostní riziko nebude obecně bráno do úvahy působení v orgánech zločinecké KSČ (viz případ bývalého tajemníka OV KSČ RSDr. Heřmana), ve složkách StB, ani vzdělání na prestižních sovětských bezpečnostních či diplomatických školách (viz např. seznam absolventů sovětských škol působících na MZV uveřejněný v českém tisku) mohou být se stávající aplikací zákona vcelku spokojeni. Důkazem toho jsou mnohé výroky na nejvyšší stupeň úspěšně prověřené poslankyně Zuzky Rujbrové, členky Stálé komise Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR pro

kontrolu činnosti BIS, právě v kauze Vladimíra Hučina. V České republice jsme tak svědky zcela absurdní a paradoxní situace, kdy na jedné straně člověk, na kterého dopadá působnost tzv. lustračních zákonů, nemůže vykonávat určitou funkci, pokud samozřejmě neobdržel jako tzv. nepostradatelný odborník některou ze svého času čteně udělovaných výjimek, na straně druhé může však taková osoba obdržet bez problémů certifikát nejvyššího stupně prověření a seznamovat se tak teoreticky s nejpřísněji střeženými tajemstvími Severoatlantické aliance. Co si však o této praxi myslí naši spojenci mohla všímavá veřejnost vytušit například z toho, jak se již zmíněné, poslankyni Rujbrové, dostalo dosud na první pohled lhostejnému přístupu zahraničí různé hranice v podobě neúčasti na jednáních o citlivých záležitostech zpravodajské komunity ve Spojených státech v dubnu 2001. A své vědí mnozí z českých důstojníků bývalé Varšavské smlouvy, kteří zůstávali při některých jednáních v Bruselu decentně za polstrovanými dveřmi.

Jako ústřední správní úřad pro ochranu utajovaných skutečností byl oproti původní představě zákonem v roce 1998 konstituován samostatný Národní bezpečnostní úřad. V průběhu zkrácené lhůty přijímání zákona se tak prosadila koncepce odpůrců toho, aby byla tato mocná instituce samostatnou součástí v rámci ministerstva vnitra. Působnost ve vydávání osvědčení způsobilosti ke styku s utajovanými skutečnostmi byla svěřena v obecné rovině nově konstituovanému Národnímu bezpečnostnímu úřadu, v rovině speciální pak jednotlivým zpravodajským službám. Ty jsou v České republice oficiálně čtyři - dvě vojenské (vojenská kontrarozvědka Vojenské obranné zpravodajství VOZ a vojenská rozvědka Zpravodajská služba generálního štábu - a dvě civilní - již zmíněné rozvědka ÚZSI a kontrarozvědka BIS). Zákon je dopodrobna upravena pouze činnost obou českých kontrarozvědek. Oproti tomu činnost rozvědek není zákonem upravena a o jejich existenci se rámcově zmiňuje pouze ústřední česká norma o zpravodajských službách z roku 1994 - zákon č. 153/1994. Aplikace zákona č. 148/1998 Sb. v oblasti bezpečnostních prověrek je zarážející zejména u zpravodajských služeb - vrací tyto specifické instituce po více než deseti letech opět tam, odkud měly vyjít - při minimální, takřka nulové, kontrole nabývají tyto instituce maximální moc. Nedílnou a možná základní otázkou této situace souvisí s personálním obsazením. Zneužitelnost a účelovost zákona je zřetelná nejvíce v medializované kauze kapitána BIS Vladimíra Hučina, ale nejen v této. S nástupem přítele Miroslava Šloufa, poradce premiéra M. Zemana, Jiřího Růžka do funkce, musela civilní kontrarozvědka opustit řada dalších mladých a kvalifikovaných důstojníků, nespjatých s komunistickým režimem. Mnozí z nich se přitom dlouhodobě a úspěšně věnovali právě problematice politického extremismu, subverze, problematice východních služeb nebo sledovaným záležitostem

organizovaného zločinu. Někteří z nich se před svým odstraněním dokonce měli přímo podílet na bezpečnostních prověrkách státních úředníků. Vladimír Hučín měl být jedním z nich. Do tohoto období zapadá i zatčení jiného důstojníka BIS Romana Hrubanta v listopadu 1999, člověka, který měl monitorovat právě úniky informací směrem k ČSSD. Nebude pak asi náhodou, že první ústavní stížnost proti účelové aplikaci ustanovení o bezpečnostních prověrkách zákona č. 148/1998 Sb. uvnitř BIS paradoxně směřovala, zřejmě k velké radosti komunistických poslanců, kteří jako jediní na půdě Parlamentu prosazovali nutnost přezkumného řízení, k Ústavnímu soudu České republiky právě z prostředí civilní kontrarozvědky BIS, a to již v únoru roku 2000, tedy z řad osob, které by měly být již z titulu náročného přijímacího řízení, roční zkušební doby a svého služebního působení permanentně prověřováni a prověřeni do dnešního dne se Ústavní soud touto záležitostí nezabýval i přes zřetelné škody, které v realitě personálního obsazení tajných služeb, zvláštních útvarů policie, státních zastupitelství i jiných státních orgánů a institucí, může v každodenní účelové aplikaci přinášet. Celý proces tzv. určování pracovníků zpravodajských služeb - stávajících příslušníků, zaměstnanců i uchazečů - ke styku s utajovanými skutečnostmi, včetně provádění bezpečnostních prověrek, je plně v kompetenci jejich statutárních zástupců - ředitelů služeb. Výsledkem bezpečnostní prověrky by mělo být vydání nebo nevydání osvědčení ke styku s utajovanými skutečnostmi. O vydání osvědčení se rozhoduje ve zvláštním jednoinstančním řízení. Pravidla řízení by měla dle záměru navrhovatelů zákona vést ke spolehlivému zjištění stavu věci správnosti a přesvědčivosti. S ohledem na oprávněné zájmy státu nelze připustit přezkoumatelnost rozhodnutí soudní cestou. Mělo být ponecháno na vůli státu, zda u osoby bezpečnostní rizika shledává, a jako takovou ji nepovažuje za vhodnou ke styku s utajovanými skutečnostmi. Nikdo z autorů zákona ovšem jaksi nevysvětlil, co (a kým) může být myšleno pod pojmem vůle státu. Stejně jako i další zásadní pojmy výslovně v zákoně uvedené a vztahující se k bezpečnostním prověrkám, jako je například důvěryhodnost, vydíratelnost, atd. Zcela jasně však příslušné pasáže konkrétně vypovídají cosi o těch anonymních tvůrcích této právní normy, jejíž jádro vzniklo pod tlakem časové tísně v kancelářích dlouholetých praktiků předlistopadových mechanismů utajování. Na druhou stranu ani otrocká inspirace obdobnými dokumenty, jako je například natovský C-M /55/15 /FINAL/, bezpečnostní směrnice WEU RS 100 z roku 1996, či zákony upravující tuto oblast v demokratických zemích ve znění téměř kontinuálně komunisticko právního systému, bez garantovaných, osvědčených a funkčních tradičních institutů pluralitních demokracií nemohla poskytnout dostatečnou záruku proti zneužití v rozporu se smyslem a účelem normy. Paragrafem 9 zákona č. 148/1998 Sb., o ochraně

utajovaných skutečností, došlo v návaznosti na ustanovení § 5 odstavec 4 zákona č. 153/1994 Sb. o zpravodajských službách České republiky k rozšíření kompetenční působnosti zpravodajských služeb, a to zejména v oblasti preventivní ochrany utajovaných skutečností. Zpravodajské služby tak v souladu s aktuálním legislativním stavem zajišťují a provádějí prověrky svých příslušníků, zaměstnanců a uchazečů o přijetí, vydávají a odmítají těmto osobám osvědčení, vydávají těmto osobám certifikát potvrzující cizí moci, že těmto osobám bylo vydáno osvědčení. Při své činnosti jsou oprávněny vést evidenci žádostí a vydaných osvědčení včetně získaných podkladů, případně stanovisek. Dále se zpravodajské služby také, jak již bylo naznačeno, podílejí na plnění úkolů podle § 8 odst. 1 písm. h) a i) zákona č. 148/1998 Sb., tj. zajišťují a v rozsahu stanoveném zákonem provádějí bezpečnostní prověrky fyzických osob navrhovaných k určení pro styk s utajovanými skutečnostmi a bezpečnostní prověrky organizací. Orgány státu a organizací jsou povinny při této činnosti zpravodajským službám poskytovat požadované informace (§ 11 odst. 2 písm. d) zákona). Tímto došlo v činnosti zpravodajských služeb k zásadnímu posunu, když do této doby pouze mohly v souladu s § 11 zákona č. 153/1994 Sb. žádat v rámci své působnosti od orgánů veřejné správy nezbytnou pomoc a informace uchovávané těmito orgány v souvislosti s plněním úkolů státní správy. Kompetentním orgánem v oblasti vydávání osvědčení je NBÚ. NBÚ však nemá výkonnou složku, která by dokázala dostatečně reálně vyhodnotit, zda rizika u navrhované osoby existují, či ne. Úředníci NBÚ dostanou na stůl spolu s materiály jiných institucí pouze písemná konečná vyjádření o výsledku šetření v rámci bezpečnostních prověrek, zda konkrétní zpravodajská služba zjistila na základě jejich požadavku u navrhované osoby bezpečnostní riziko nebo ne. K upřesnění nejasností sice může NBÚ s navrhovanou osobou provést bezpečnostní pohovor, kde existuje možnost jisté korekce stanoviska, těžko si však můžeme představit, že by NBÚ obecně mohl vydávat osvědčení osobám u kterých je podle nepřezkoumatelného vyjádření zpravodajské služby shledáváno bezpečnostní riziko a naopak. A zatímco NBÚ je v souladu s § 44 zákona umožněno vést k navrhovaným osobám bezpečnostní spis, v databázích zpravodajských služeb zůstávají zřejmě o každé navrhované a jí prověřované osobě data a údaje daleko citlivější. Na tyto údaje se vztahují ustanovení § 16 zákona č. 154/1994 Sb., eventuálně § 19 zákona č. 153/1994 Sb., podle kterých jsou zpravodajské služby oprávněny ukládat, uchovávat a využívat údaje o fyzických osobách, jestliže je to nutné k plnění úkolů v jejich působnosti. Zákon o Bezpečnostní informační službě navíc umožňuje zřídit a spravovat archiv zvláštního významu k trvalému zachování informací. Není tedy pochyb, že s těmito, často velice citlivými údaji může být - a také zřejmě je a bude - dále intenzivně zpravodajsky pracováno. Otázkou zůstává jakým způsobem, za

jakým účelem a kým. A to zejména za dále popsané aktuální personální situace a za bezzubé parlamentní kontroly zpravodajských služeb. Jak je ze všeho výše uvedeného zřejmé, dostalo se deset let po listopadu 1989 českým zpravodajským službám výrazného rozšíření jejich kompetence s dopadem na celou společnost. Ruku v ruce s těmito oprávněnými a s členstvím české republiky v NATO není divu, že se dostávala do popředí otázka personálního obsazení zpravodajských služeb, tedy těch, kteří budou tato závažná oprávnění v každodenní činnosti aplikovat vůči svým spoluobčanům. Toho si byly od samého počátku vědomi i kruhy, které se v diametrálně změněných podmínkách české bezpečnostní reality mohly a měly čeho obávat a jakýkoliv zákon, který měl přispět ke sblížení s NATO a demokratickým světem jim byl trnem v oku. Obdobně jako v případě tzv. lustračních zákonů začaly poukazovat - poněkud předčasně - na jejich možné zneužití. Jak vychází postupně na povrch, někteří z propuštěných zpravodajců se totiž vzhledem ke své dosavadní morální bezúhonnosti i odborné kvalifikaci měli přímo podílet na prověřování fyzických osob. Jak však ukázala praxe, nebylo se v roce 1998 po sestavení vlády sociální demokracie, z nutností tolerované nejsilnější, údajně pravicovou stranou ODS čeho obávat.

Jak se v období zlomu a čistek nejefektivněji zbavit nepohodlných dlouholetých příslušníků (kterým například Vladimír Hučín pro svoje názory a výsledky práce nepokrytě byl a je)? Úprava služebního poměru příslušníků Bezpečnostní informační služby je součástí zákona č. 154/1994 Sb. o Bezpečnostní informační službě. Jedná se o zvláštní služebně právní vztah, konstruovaný podle obdobných úprav - jmenovitě podle úpravy služebního poměru příslušníků Policie ČR, celníků nebo Vězeňské služby a justiční strážce. Propuštění ze služebního poměru upravuje § 40 zákona, který obsahuje šest obligatorních a dva fakultativní důvody, umožňující služebnímu funkcionáři propustit ze služebního poměru nepohodlného příslušníka. Z historie je známo, že nejčastěji bylo k obdobným účelům využíváno ustanovení o propuštění v důsledku organizačních změn. Na rozdíl od jiných zpravodajských služeb, bylo pro Bezpečnostní informační službu i z objektivních příčin charakteristické, že podíl předlistopadových příslušníků StB a jiných bezpečnostních struktur v ní byl před nástupem Jiřího Růžka do funkce úměrně k celkovému početnímu stavu poměrně malý. Tato skutečnost byla nepochybně důsledkem četných reorganizací a organizačních metamorfóz, kterými po listopadu 1989 civilní kontrarozvědka prošla. V individuálních případech svoji úlohu sehrálo také nepříliš pro příslušníky předlistopadových bezpečnostních struktur výhodně započítávaná finanční náležitost při odchodu ze služebního poměru - tzv. příspěvek za službu, kdy se ke vzniku nároku na tento příspěvek nepřihlíželo k služebnímu působení před listopadem 1989. A tak zatímco předvídaví

bývalí soudruzi kolegové v ostatních až na drobnosti kontinuálních zpravodajských službách mohli průběžně odcházet s tučnými finančními výslužkami, v řadách BIS museli první případní zájemci o státem zajištěný start do občanského života počkat a vydržet zhruba do poloviny roku 2000. Již avizované odchody prvních polistopadových ochránců demokracie se tak také jistě úspěšně spolu s nedobrovolnými odchody z důvodu neprověření podepíší na zcela změněné personální struktuře české civilní kontrarozvědky. Příznačné, zarážející a alarmující je skutečnost, že nějaké masové odchody se netýkají dodnes přeživších a zakopaných tzv. struktur, ale obdobně, jako je tomu v armádě zejména mladých, minulostí nezatížených odborníků.

Ustanovení zákona č. 148P1998 Sb. o ochraně utajovaných skutečností, a o změně některých zákonů, však zejména v rámci BIS umožnil zbavit se nepohodlných osob velice efektivně a také bez možností šťouralských ingerencí moci soudní. Vzhledem k přetrvávání institutu tzv. služebního hodnocení z dob předlistopadových v českém právním řádu stačilo, aby byl vydán interní předpis, který umožnil statutárnímu orgánu BIS zahrnout na všechny funkční posty požadavek určitého stupně bezpečnostního prověření a dotyčné nepohodlné osoby pak jednoduše neprověřit. Takto postižený se neměl kam odvolat, samozřejmě s výjimkou toho, který tento postup předem určoval nebo dostatečně vzhledem ke své obecně známé možné nedůvěryhodnosti musel schvalovat - nového ředitele BIS Růžka - a musel být obligatorně propuštěn na základě nikoliv závěru bezpečnostní prověrky, ale na základě služebního hodnocení, ve kterém byl hodnocen jako nezpůsobilý vykonávat v BIS jakoukoliv funkci, byť by šlo třeba o pozici skladníka ponožek ve výstrojním skladu. Na rozdíl od jiných zpravodajských služeb, kde vzhledem k odlišnosti služebních poměrů příslušníků armády nebo policie a z toho vyplývající širší možnosti uplatnění, je funkcionář povinen nabídnout neprověřené osobě jiné vhodné uplatnění. Zdá se, že v českém právním řádu při neexistenci soustavy správního soudnictví je možnost obrany proti takovému výše uvedenému závěru u BIS pro postižené za normálních okolností takřka nulová. Zákon o BIS sice formálně umožňuje odvolání proti služebnímu hodnocení, vzhledem k tomu, že skutečný důvod propuštění spočívá v účelové ztrátě odborné způsobilosti, jedná se o odvolání pouze ryze formální a poradní komise, která by měla odvolání posuzovat, musí vždy potvrdit jeho závěr, protože nemá kompetenci zasahovat do závěrů bezpečnostních prověrek. Navíc členové komisí jako poradních orgánů statutárního zástupce sami podléhají bezpečnostnímu prověřování v rámci BIS a tak je snadné si lehce dovodit, jaký by asi čekal vzpurného člena komise dříve či později verdikt. Mohlo by se stát, že by takový neloajální šťoural vbrzku následoval solidárně svého postiženého kolegu. V rámci BIS je tak paradoxně uvedenou aplikací permanentně každý

podřízený příslušník konfrontován v denní činnosti s jedním z bezpečnostních rizik --vydíratelnosti ze strany statutárního orgánu. Vydíratelností v tom smyslu, že mu může být odebráno bez udání důvodů osvědčení ke styku s utajovanými skutečnostmi a že tak bude bez jakýchkoliv nároků a možností obrany vyhozen na dlažbu. Kam tato absolutní závislost a právní nejistota může vést, zejména pak za situace, kdy např. po volbách dochází ke změně vlády, lehce domyslet. Bylo by jistě zajímavé sledovat, jak by se zachoval k této záležitosti nezávislý soud. Propuštění ze služebního poměru podle § 40 odst. 1 písmeno c) zákona č. 154/1994 Sb., tedy z důvodu služebního hodnocení, kterým byl příslušník hodnocen jako nezpůsobilý vykonávat jakoukoliv funkci, je jedním z výslovně v zákoně uvedených důvodů soudního přezkumu. Je tak nutno učinit po vyčerpání opravného prostředku a ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. I zde je zřejmý právní formalismus, když na první pohled je zde v této záležitosti opravný prostředek zcela iluzorní. Správní soudy většinou v dosavadní praxi posuzovaly v jedné instanci pouze formální soulad s právem, nikoliv meritum věci. A není pochyb, že celý výše popsany proces čistek může být tedy shledán zcela v mezích práva. Toho práva, které obdobně umožnilo a usnadnilo komunistům realizovat například čistky v bezpečnostních složkách před rokem 1948 a vedlo k právnímu a morálnímu marasmu dlouhých desetiletí. Výše popsany způsob aplikace ustanovení o bezpečnostních prověrkách zákona o ochraně utajovaných skutečností má konkrétní dopad nejen do oblasti personálního složení zpravodajských služeb více než deset let po listopadu 1989. V tomto personálním složení je možno spatřovat pouze předpoklad zájmu o totální kontrolu společnosti prostřednictvím jednotlivých osobností na význačných státních postech, které podléhají bezpečnostnímu prověřování. Současný stav legislativy umožňuje zpravodajským službám nikým nekontrolovatelné machinace s osudy prověřovaných osob, jejich podchycení a v krajních případech si lze představit jistě i vynucenou spolupráci. Zákon, který tak vágně stanoví zejména tzv. bezpečnostní nezpůsobilost a bezpečnostní rizika, jejichž výskyt u prověřované osoby je předpokladem k jejímu stanovení a zákon, kde proti nepříznivému verdiktu s konkrétními závažnými dopady na kariéry postižených osob není žádné odvolání, toto všechno sám nabízí. Neobvyklá a nápadně do extrémní polohy vyhocená situace uvnitř a kolem českých zpravodajských služeb a zejména kolem BIS v souvislosti s aplikací zákona o ochraně utajovaných skutečností, naprosto vybočující z běžných praktik obdobných institucí v demokratickém světě, má zřejmě za cíl přispět k znedůvěryhodnění zbytků zdravé části Bezpečnostní informační služby i celého českého systému bezpečnostních prověrek. A tím také zásadně podkopat pozici České republiky v Severoatlantické alianci. Možná, že o mnohých detailech těchto praktik

chtěl Vladimír Hučín kvalifikovaně promluvit. Reakcí mu byla stupňovaná perzekuce vedoucí až k jeho zatčení a obvinění z trestných činů. Odpověď na otázku Cui bono, přinese jistě už brzy čas.

Bývalý kapitán BIS Vladimír Hučín

MK Přerov

Vladimír Hučín byl a je člověkem, který od svého mládí vede nekompromisní boj s komunismem, ať to byl komunismus bývalého totalitního režimu tak komunismus současného režimu. Dnes občané mají možnost sami posoudit nakolik dnešní parlamentní KSČM je odlišná od dřívější totalitní KSČ. Okupace bývalého Československa v roce 1968 zanechala na Vladimírovi Hučínovi velké stopy. Již tehdy, jako 16tiletý, se o vše zajímal a měl svůj vyhraněný názor. Nesouhlasil s tehdejším totalitním režimem a zejména nesouhlasil s postojem většiny obyvatelstva, které se v podstatě totalitě stále více podrobovalo. Bezprostředním impulsem k aktivitám Vladimíra Hučina bylo jeho nespravedlivé odsouzení v roce 1971 za narušení slavnostní schůze konané v rámci oslav 50. Výročí založení KSČ. Tehdy jako 19tiletý kluk byl nevinně napaden zasloužilými komunisty, kteří již ve svém značně podnapilém stavu Vladimíra brutálně napadli, že si chtěl v restauraci zakoupit kofolu a měl delší vlasy. Chytili ho za vlasy a na záchodě mu hlavou bili o mísu až tuto mísu rozbili. Kdo byl odsouzen? Samozřejmě Vladimír Hučín. Byl odsouzen k deseti měsícům nápravného opatření a právě toto nespravedlivé odsouzení bylo hlavní motivací k jeho následné protikomunistické činnosti. Je pravdou, že se Vladimír mohl v důsledku tohoto varovného odsouzení přizpůsobit normalizačnímu procesu, avšak nespravedlnost jeho prvního odsouzení v něm naopak utvrdila přesvědčení, že v rámci svých možností je třeba se proti komunistické diktatuře postavit. V roce 1976 na základě aktivity placeného konfidenta StB a KGB Antonína Mikeše pod krycím jménem "Eliáš" byl Vladimír Hučín zatčen a obviněn z protistátní činnosti a následně byl opakovaně odsouzen. Krátce před skončením výkonu trestu mu byl na pokyn StB uložen další trest - ochranný dohled a to na dobu osmnácti měsíců. Vladimír Hučín byl podruhé za svou protikomunistickou činnost odsouzen a to v roce 1983. Samotná protikomunistická činnost Vladimíra Hučina vyústila mimo jiné i k dekonspiraci významného agenta StB - Antonína Mikeše, který byl využíván pro potřeby KGB, což lze doložit pravomocným rozsudkem OS v Olomouci ze dne 21.7.1993 č.j. 8C 13/91. Za zdmi vězení za bývalého totalitního režimu si prožil Vladimír Hučín celkem 40 měsíců. Dnes je zadržován ve vazební věznici na základě vykonstruovaných důkazů pomalu 3 měsíce! Po politické změně v naší

republice, po listopadu 1989, byl doporučen tehdejšími Občanským fórem (OF) a Konfederací politických vězňů jako předseda Občanské komise, jejímž posláním bylo očistit bezpečnostní složky od představitelů represivní StB. Za Vladimírem Hučínem stojí mimo jiných Konfederace politických vězňů, jejímž je zároveň nejmladším a tudíž nejaktivnějším členem. Ze strany Konfederace politických vězňů mu bylo projevováno uznání tím, že mu byla za jeho odbojovou činnost předána medaile J. A. Komenského za účast ve III. odboji. Také ho navrhla, s ohledem právě na jeho prokazatelné a všeobecně známé protitotalitní postoje, k působení ve zpravodajské službě v BIS, kde působil posléze jako kapitán necelých 10 let. Zde se stává terčem útoků krajní levice v důsledku toho, že není dosud zcela rehabilitován. Tyto útoky jsou iniciovány strukturami bývalé StB, proti které Vladimír Hučín řadu let nekompromisně bojoval. Proč není dosud Vladimír Hučín rehabilitován? Je mu vytýkáno, že při svém protikomunistickém odboji se nezákonně ozbrojoval. Vladimír Hučín ovšem po zkušenostech s představiteli represivní komunistické ideologie, nabyt předsvědčení, že na ochranu své osoby je nutné být ozbrojen. Měl proti sobě dobře vyzbrojené jednotky lidových milicí, o kterých je všeobecně známo, že byly nezákonné. Hlavní příčinou toho, že Vladimír Hučín není doposud rehabilitován je to, že mnozí státní zástupci a četní soudci na krajských úrovních jsou prokazatelně spjatí s bývalou komunistickou ideologií a s představiteli StB. Tito, i když jim byla dána šance, aby mohli prokázat své nové smýšlení v dnešním režimu, jsou stále pro své zkompromitování poslušni své původní ideologii a neumí pochopit protiprávnost komunistického režimu. Tento zákon, který jednoznačně uzákonil, že komunismus je zločinný a zavrženíhodný, by se měl stát předmětem proškolení každého justičního pracovníka, aby tento zákon nebyl opomíjen a hlavně, aby byl řádně uveden do vědomí všech občanů. Školní studijní pomůcky postrádají záznamy o zločinném komunistickém režimu a jeho obětech! Vladimír Hučín v úsilí o své dvě soudní rehabilitace ze 70. a 80. let došel až k podání návrhu na povolení obnovy obou procesů, jelikož veškeré 11ti leté snažení skončilo ústavní stížností u Nejvyššího soudu, který nemohl ve věci rozhodnout z důvodu prolé lhůty, což zapříčinilo svým liknavým (možná úmyslným) postupem Vrchní státní zastupitelství a Ministerstvo spravedlnosti, na které se Vladimír Hučín obrátil se svou stížností pro porušení zákona. Obnova procesu ze 70.let, jak ve vině tak trestu byla jednoznačně dne 19. února tohoto roku povolena Okresním soudem v Přerově. Toto rozhodnutí opět napadl státní zástupce svou stížností. Další soudní jednání, co se týče povolení obnovy řízení z 80.let, bylo nařazeno na 15. března tohoto roku, jednání bylo zhceno z důvodu zadržení Vladimíra Hučina a to dne 7.3.2001 v ranních hodinách mezi 7.30 - 8.00 hod, když šel na speciální lékařské vyšetření, jelikož byl uznán práce neschopným na základě zdravotních potíží

a měl lékařem vystavenou neschopenku. Náhradní termín v pořadí již druhého jednání o obnově řízení z 80. let byl stanoven tedy na 26.4.2001. Při prvním jednání co se týče obnovy z 80. let poukazoval Vladimír Hučín mimo jiné na ředitele přerovské policie Jiřího Zlámala, který úzce spolupracoval s bývalým režimem a dodnes opět udržuje styky s krajní levicí, zejména s těmi, kteří byli Vladimírem Hučínem těsně po "Sametu", kdy byl předsedou lidových komisí, vyhozeni ze svých funkcí. Šlo o estébáky a zatvrzelé přísluhovače tehdejšího totalitního režimu. Mezi tyto také náleží Jan Murček, který dosud zastává vysoké postavení v policejní škole v Holešově, což Vladimír Hučín v minulém roce ostře kritizoval. Jednání o povolení obnovy z 80. let již probíhalo u Okresního soudu dne 26.4.2001, ovšem za úplně jiných podmínek, než tomu bylo u jednání o povolení obnovy ze 70. let. K tomu se vrátíme později. Počátkem ledna 2001 obdržel Vladimír Hučín, jako kapitán BIS, od svého zaměstnavatele dvouměsíční výpovědní lhůtu, aniž mu byl uveden jediný důvod. V rámci této dvouměsíční lhůty byl dne 16.2.2001 s okamžitou platností propuštěn z BIS, i když byl v pracovní neschopnosti. Jediným důvodem, proč takto BIS v čele s ředitelem Růžkem postupovala a který až dodatečně uvedla, byl údajně nesplněný rozkaz- odkrýt své informační zdroje. Při výpovědích nebyly ze strany BIS nikdy uvedeny důvody propuštění. Vladimír Hučín se proti postupu BIS odvolal a na jeho odvolání dosud nebyla dána žádná odpověď. Ve svém odvolání upozorňuje Vladimír na zákon o BIS a to na ustanovení § 15/3 Z. č. 154/94 Sb., který mu naopak ukládá ochranu zdroje před vyzrazením, neboť by mu tímto mohl způsobit újmu na cti a následně pravděpodobně i na zdraví i na životě. Jeho zdroje si v žádném případě nepřály být rozkryty. Dále ve svém odvolání upozorňuje, že věc předá Vrchnímu státnímu zastupitelství, že naopak došlo k porušení zákona ze strany BIS, když po něm vyžadovali vynucovacími prostředky vydání jeho informátorů dle § 48/3 Z.č. 154/94 Sb. Vladimír Hučín byl nejlepším pracovníkem po celou dobu svého působení u BIS, což je necelých 10 let. K této záležitosti se v médiích vyjádřil bývalý šéf BIS dnes advokát Stanislav Devátý, který potvrdil, že Vladimír HUČÍN byl jeden z nejlepších pracovníků a jeho psychotesty byly jedny z nejlepších. Dnes jsou dokonce stíháni i jeho dva spolupracovníci - jeden muž a jedna žena, kteří s ním spolupracovali na komunistickém i pravicovém extremismu. Dále je stíhán Ing. Částečka, bývalý ředitel BIS v Olomouci, pod kterým Vladimír Hučín pracoval, a který též za záhadných okolností byl koncem minulého roku odstraněn ze své funkce ředitele. Tento člověk o Vladimíru Hučínovi veřejně uvedl, že co se týče jeho pracovního hodnocení, byl nejlepším pracovníkem a svou práci vykonával řádně a svědomitě. Nyní je za tuto větu stíhán! Je to až neuvěřitelné, že se naše společnost nechá opět ovládat těmi, kteří jsou evidentně zkompromitováni bývalým komunistickým režimem. Ta velká

provázanost osob na vysokých postech s levicí je alarmující. Je třeba rázně tomu zabránit a uvést vše do stavu než začala v našem státě vládnout sociální demokracie (zkompromitována svými pracovníky, kteří spolupracovali s bývalým komunistickým režimem např. ministr zahraničí Kavan s krycím jménem "Kato" nebo ministr vnitra Gross, který byl v bývalém totalitním režimu aktivním svazákem, pan Šlouf spolupracovník bývalého totalitního režimu nyní poradce premiéra Zemana, do nedávné doby předsedy ČSSD atd.), která bohužel není tou sociální demokracií, jaká vládne v západní Evropě. Dnes komunistická levice využívá nespokojenosti obyvatel, což je pro ni živnou půdou. Jak bylo již řečeno, dne 7.3.2001 byl Vladimír Hučín zatčen, aniž by se mohl podrobit lékařskému vyšetření a po celý den byl pro svou rodinu nezvěstný. Přibližně v 18.00 hod večer zahájilo nejméně 30 policistů domovní prohlídku, u níž nesměla být žádná třetí nezávislá osoba. Tato domovní razie trvala skoro 14 hodin. Vladimír Hučín byl po celou dobu přítomen v poutech, které mu ani na okamžik nebyla sundána. Při prohlídce měli najít v bytě Vladimíra Hučina nějaké papíry, rozbušku a nějaké náboje seřazené od nejmenšího po největší - údajně do samopalů. V bytě jeho matky byly nalezeny 2 malorážky, nějaké pyrotechnické předměty a náboje, které měla v úschově na žádost rodinného přítele chartisty, z doby, kdy byl vážně nemocen a bohužel nemoci podlehl a jeho smrt znemožnila jejich vrácení zpět do jeho rukou. V 7.15 hod. následujícího dne celá eskorta odjíždí. Kolem 10 hod. ranní přijíždějí znovu auta a několik policistů s pyrotechnikou a dělají prohlídku na protějším židovském hřbitově. Po krátké prohlídce, u které též nebyla nezávislá třetí osoba, se následně občané dovídají z tisku, že byla nalezena výbušnina a levicový tisk Nové Bruntálsko, které vydává známý představitel extrémní levice, bývalý důstojník StB a nynější předseda nově etablované Komunistické strany Československa - Československé strany práce - Ludvík Zifčák alias "Růžička", se dovídáme, že bylo na hřbitově nalezeno tolik výbušniny, že by toto množství stačilo na zničení několika domů! Dne 9.3.2001 byl vzat Vladimír Hučín do vazby na žádost státní zástupkyně v Přerově JUDr. Lenky Šromové a se souhlasem soudkyně Okresního soudu v Přerově JUDr. Emílie Richterové, která svůj souhlas zdůvodnila tím, že by zadržený mohl na svobodě mařit vyšetřování a ovlivňovat svědky. Vladimír Hučín, za kterým stojí většina veřejnosti, je člověk charakterní, rovný, skromný, nikdy neoplýval vidinou moci či vidinou hrdinství, jak se snaží v médiích zkreslit šéf policejního týmu Výbuch – Jiří Pšcolka, který uvedl v tisku MF Dnes 17.3.2001, že je Vladimír Hučín "egocentrický, ješitný v touze být za každou cenu hrdinou." Proslýchá se, že právě tento dotyčný důstojník, jenž má s Vladimírem HUČÍNEM údajně nevyřízené osobní účty, obvolává redakce různých deníků a snaží se ovlivnit obraz jejich informování o případu Hučín. Obhajoby Vladimíra Hučina se ujali advokáti JUDr. Milan

Hulík a JUDr. Stanislav Devátý, kteří od počátku svého zastupování jsou zaskočení nestandardními postupy celého vyšetřování.

1)Nejdříve obhájci Dr. Hulíkovi bylo několikrát bráněno ve styku s klientem, respektive příslušník Vězeňské služby mu tvrdil, že Úřad vyšetřování zakázal kontakt s obhájcem. Po vysvětlení, že je to v rozporu s trestním řádem, mu potom kpt. Hučina předvedl .

2)Oba obhájci dostávají vznesení obvinění, respektive rozšíření obvinění až několik dní poté, co byla předána tisku. Např. od středy 18.4.2001 byl Dr. Hulík stále kontaktován novináři s dotazem na poslední rozšíření obvinění ze zneužití pravomoci veřejného činitele a šíření poplašné zprávy, ačkoliv do 21.4.2001 s obhájcem JUDr. Devátým takové rozšíření obvinění neobdržel.

3)Policie několikrát sdělila tisku, že kpt. Hučina podezřívá z pachatelství výbuchů, ale dosud mu pro to nebylo vzneseno obvinění a stále je stíhán pro bagatelní věci, které podle judikatury mají charakter nanejvýše přestupku. Působí to dojmem, že náhradou je stále hledáno nějaké substituční obvinění, aby bylo odůvodněno jeho vzetí do vazby a stíhání.

4)Dne 18.4.2001 se Dr. Hulík na přání svého klienta dostavil k jeho rozhovoru s předsedou parlamentní Komise pro BIS poslancem J. Klasem. Přerovská státní zástupkyně L. Šromová, která tuto věc dozoruje, nedovolila, aby byl uveden příslušníkem VS a rozhovoru se zúčastnil, ačkoliv poslanec Klas proti tomu nic neměl. Navíc paní státní zástupkyně není oprávněna rozhodovat ve věznici o styku advokáta s jeho klientem. K tomu je oprávněno pouze vedení věznice a jestliže advokát nemá u sebe zbraň, alkohol, drogy nebo mobilní telefon, musí mu být neustále během 24 hod. k dispozici předvaděč, aby mu styk s klientem umožnil. Domníváme se, že toto jednání paní státní zástupkyně nese znaky trestního činu zneužití pravomoci veřejného činitele podle § 158 trestního zákona. "Veřejný činitel, který v úmyslu způsobit jinému škodu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch, vykonává svoji pravomoc způsobem odporujícím zákonu nebo svoji pravomoc překročí",,, bude potrestán..." Další takovou podivností v Hučinově kauze, která se uskutečnila v době jeho zatčení, že do ordinace jeho ošetřujícího lékaře MUDr. Jana Chmelaře, se dostavil v doprovodu ředitel inspekce BIS JUDr. Panaš, který v nepřítomnosti lékaře vyžadoval po zdravotní sestře nahlédnutí do zdravotní dokumentace, což mu nezkušená a vystresovaná sestra umožnila a dále se dožadoval vstupu do počítače, což mu již bylo odmítnuto. Na stůl pohodil svou vizitku se slovy, aby se mu doktor ve vlastním zájmu ozval. Tímto se dopustil trestného činu, porušení pravomoci veřejného činitele a byla proti němu podána stížnost u Státního zastupitelství v Přerově dne 7.3.2001. Dosud nebyla vyšetřujícím orgánem podána zpráva. Jedna podivnost v Hučinově případu následuje za druhou!!! Jak říkají jeho advokáti, zejména Dr. Hulík se nikdy při obhajobách disidentů za komunistického režimu nesetkal s takovými

podivnostmi a omezováním práv obhajoby. Policie české republiky - Úřad vyšetřování v Praze dne 23.3.2001 sdělil obvinění matce Vladimíra Hučina a to podle § 185 odst.2 písm.a)b) tr. zákona a to z nedovoleného ozbrojování. Paní matce Anně Hučínové však udělil prezident Václav Havel dne 13.4.2001 milost, kterou paní Hučínová s díky přijala. Vladimír Hučín je stíhán za neuposlechnutí rozkazu, z nedovoleného ozbrojování, z ohrožování utajovaných skutečností, neoprávněného nakládání s osobními údaji, ze zneužití pravomoci veřejného činitele a z šíření poplašné zprávy. Je zřejmé, že důvod nedovoleného ozbrojování, který byl v obsahu stejný a z kterého byla obviněna taktéž paní matka, musel tedy odpadnout. Za neuposlechnutí rozkazu vydat své informátory by měl být Vladimír Hučín vyznamenán a ne propuštěn z pracovního poměru a zároveň stíhán, co se týče ohrožování utajovaných skutečností a neoprávněného nakládání s osobními údaji, tyto dle obhájců jsou dávno odtajněné a Vladimír Hučín je potřeboval pro svou práci a svou rehabilitaci. Další důvody, pro které je stíhán a to z šíření poplašné zprávy a ze zneužití pravomoci veřejného činitele, byly údajně vyšetřovatelem vzneseny z důvodu, že Vladimír Hučín záměrně instruoval konkrétní osobu, aby v rámci BIS, ve vrcholných státních orgánech a zákonodárných orgánech, sdělovacích prostředcích a v široké veřejnosti zasévala obavu ze šířícího se levicového extremismu na Severní Moravě, a že tuto osobu nejméně ve dvou případech instruoval k organizování demonstrací levicových radikálů. Je neuvěřitelné, že policie se stejným úsilím, které probíhá u Vladimíra Hučina nevyšetřuje a neobviňuje ty, kteří vyhrožují dnešnímu demokratickému režimu. Vladimír Hučín jako bývalý disident a důstojník BIS poukazoval na nebezpečí levicového extremismu v čele s Ludvíkem Zifčákem, bývalým důstojníkem StB, který se postavil do čela nově etablované Komunistické strany Československa -Československé strany práce, který chce bojovat proti současnému režimu, a to parlamentní i neparlamentní cestou, znárodnit velký průmysl a postavit odpovědné osoby před soud! Co je to však neparlamentní cesta? Zifčákův spolupracovník David Pěcha přímo naznačil, že v krajním případě může jít i o boj se zbraní v ruce a také se veřejně v plátku Nové Bruntálsko vyjádřil, že pokud bude protitotalitní činnost Vladimíra Hučina uznána za legitimní, nic jim nebrání v tom, aby pokračovali v odpalování výbuchů. Také se veřejně vyjádřil na jejich demonstracích o tom, že při výbuchu policejní stanice v Přerově - v Předmostí dne 12.3.1999, zahynul policista jim blízký Stanislav Podepřel, což má jistě na svědomí Vladimír Hučín. Také je otázkou, jak dalece se výbuch na této policejní stanici vyšetřil. Je zajímavé, že tento výbuch nastal v den vstupu ČR do NATO. David Pěcha byl stíhán v souvislosti s propagací komunismu, ale není veřejnost dosud informována, zda člověk, jehož nebezpečnost, zejména s ohledem na jeho fanatismus, chodí po svobodě, či je stíhán ve vazební věznici? JUDr. Milada Horáková, žena která byla

uznána za osobnost hodnou úcty a za oběť komunistického režimu, popravena v padesátých letech s výslovným souhlasem K. Gottwalda, byla v týdeníku Nové Bruntálsko označena za velezrádkyni. Za tímto týdeníkem stojí právě Ludvík Zifčák. Opět je třeba se zeptat, proč tito lidé nejsou již dávno stíháni, když komunismus byl zákonem prohlášen za zločinný a zavrženíhodný!!! Například JUDr. Zuzana Rujbrová, která se za KSČM dostala do komise pro kontrolu BIS a která poukazuje na to, že původní vedení v BIS je odpovědné za to, že byl Hučín do této instituce vůbec přijat, jako by šlo o zločince, nebo v rozhlase se nechává slyšet, že Vladimír Hučín jako terorista v bývalém režimu je teroristou i v současném režimu. Propojení parlamentní KSČM s extrémní levicí je známé, a tak je obzvlášť třeba zdůraznit, že v těchto institucích by paní Rujbrová neměla co pohledávat!!! Vladimír Hučín, protože poukazoval na nebezpečí tohoto levicového extremismu, je v současné době obviněn ze šíření poplašné zprávy a vyšetřovatelé jej dokonce viní, že levicové nebezpečí sám vytvářel. V tom případě by ale měli vyšetřovatelé jasně, zodpovědně a adresně prohlásit, že u nás levicový extremismus neexistuje. Dne 26.4.2001 probíhalo přelíčení o obnově rehabilitačního řízení Vladimíra Hučina z let 80. Toto jednání se nakonec uskutečnilo, i když byly velké pochybnosti o jeho konání, jelikož je zjevné, že jde zejména o účelové oddalování procesu. Vladimír Hučín, dnes zadržován ve vazební věznici Pankrác v Praze, byl eskortován k přerovskému soudnímu jednání, kde na něj čekalo mnoho příznivců a obdivovatelů. Občané před zahájením jednání zaplnili v budově Okresního soudu přilehlou chodbu v přízemí, kde byla jednací soudní síň. Velké překvapení pro všechny přítomné byla skutečnost, že veřejné jednání se mělo konat v nejmenší soudní místnosti i když šlo o jednání s velkou účastí veřejnosti. Další překvapení pro přítomné bylo bezpečnostní opatření. Spoutaného Vladimíra Hučina přivleklo několik příslušníků vězeňské ostrahy, jako by to byl zločinec největšího kalibru. Jsme přesvědčeni o tom, že i u zločince se mají dodržovat lidská práva a má se zachovat lidská důstojnost. Navíc Vladimír Hučín není zločinec, protože se jednalo o obnovu řízení, ze které byl před 20ti lety odsouzen a trest do poslední minuty "odpykal". Proto v jednací síni měl stát jako svobodný občan. Kde zůstala presumpce nevinny? Před senátem Okresního soudu v Přerově stál pan Vladimír Hučín jako oběť komunistického zločinného režimu. Po pravdě, předseda senátu JUDr. Jaroslav Malátek, byl velmi korektní a nedá se mu nic vytknout. Proces vedl bezvadně a v mezích možností. Taktéž přísedící soudci Ing. Anna Vidláková a Ing. Olek Plšek (i když tento dříve zmařil úmyslně jednání) nepoložili žádné otázky a akceptovali vše, co slyšeli z úst svědků a Vladimíra Hučina. Ovšem o státním zástupci Mgr. Rudolfu Volkovi se to už říci nedá. Pohlížel na oběť komunistického režimu Vladimíra Hučina jako na zločince a snažil se ho svými otázkami zaskočit.

Smyslem jeho dotazů bylo usvědčit Vladimíra Hučína z terorismu a že ve svých akcích pokračoval i v dnešní době. Jde o vědomé obviňování a odvádění pozornosti od skutečných viníků, kteří se v skrytu sekretariátů smějí a šíří chaos a dezinformace. Konečně bychom měli podrobit kritice a zkoumání viny u komunistických partyzánů a "odbojářů" z II. Světové války, zda nebyli také teroristy. Nebo na ně je jiný metr? U jednání Vladimír Hučín řekl, že jako člen bývalé občanské komise, které se zakládaly v roce 1989, mnoho těch, co jsou opět u moci, prověřoval. Dnes se mu za to mstí! Řekl, že se mu pokoušeli nasadit drogy, ale zvládnul to a "nějak" odepřel. Přes prožívající utrpení je velmi bystrý, stále si je vědom toho, co mluví a ví, kdo ho chce likvidovat. Protože jsme se přesvědčili o jeho kondici a nezlomné vůli dovést boj až do vítězného konce, pak kdyby se v blízké budoucnosti stalo cokoli, co by ho fyzicky zlomilo, případně přispělo i ke ztrátě života, byl by to zásah jiné osoby, ale nikdy ne sebevražda. Je třeba zdůraznit, že v době kdy Vladimíra Hučína zatkli byl v pracovní neschopnosti z důvodu zdravotních potíží, které se vazbou jenom prohlubují!!! Mějme na paměti umučeného Pavla Wonku z Vrchlabí, kterého komunistický režim zlikvidoval ve vyšetřovací vazbě. Historie se v tomto případě nesmí opakovat !!! Největší šok zažili přátelé Vladimíra Hučína na ulici, před soudní budovou, kde stál autobus, který měl převážet zatčené do věznice v Olomouci. Vězně vedli kordonem policistů a vězeňské ochranky. Měli pouta a navíc na ruku řetězy, za které je ochranka táhla. Když pana Vladimíra táhli na schodech v poklusu jako dobytče, těsně před vstupem do autobusu nějak klopýtnul a muž z ochranky, který ho táhnul na řetězu s ním trhnul, jako s dobytčetem, které vlečou na jatka, až se pes od vedle stojícího psovoda zuřivě rozštěkal. Všichni ti, kteří tento průhledný politický komplot zorganizovali, či se na něm podíleli, musí být jednoznačně spravedlivě potrestáni. Ve spravedlnost věříme. Jinak potom zbývají boží mlýny, které melou sice pomalu, ale jistě! Jsme přesvědčeni o tom, že za přerovskými výbuchy, které byly ve snaze vyšetřovateli připisovány Vladimíru Hučínovi, stojí extrémní levice v čele se Zifčákem, který má úzké vazby na parlamentní KSČM a tudíž na vysoce postavené osoby spojené s bývalým komunistickým režimem, které se opět uhnízdily na svých postech. Touto ucelenou výpovědí chceme dosáhnout toho, aby i ti, kteří neznají dobře dnešní situaci v ČR, si mohli udělat jasnou představu o tom, jaká je ve skutečnosti naše demokratická společnost a svou zahraniční vahou nám pomohli osvobodit politického vězně Vladimíra Hučína a dosáhnout nutné spravedlnosti.

Text tohoto prohlášení podepsán :

Ing. Jaroslavem Bezděkem - Olomouc, člen Ústřední rady KAN

Zdenou Mašínovou - Olomouc, sestra Josefa a Ctirada Mašínových

- JUDr. Jitkou Palackou - Přerov , notářka
Františkem Přesličkou - Přerov, předseda okresní pobočky ”
Konfederace politických vězňů” (KPV)
- Jiřím Komínkem - Praha, kanadský státní občan, žurnalista,
tlumočník a překladatel, akreditovaný u
tiskového odboru MZV ČR
- Milo Komínkem - Frýdek –Místek (přechodně), kanadský státní
občan, žurnalista, vydavatel, akreditovaný u
tiskového odboru MZV ČR

Žádost pro komisi OSN

MK Přerov

Věc : Žádost pro komisi OSN o projednání případu bývalého vězně
komunistického režimu Vladimíra Hučina , dnes opět politického
vězně
”sametového” režimu v ČR.

Vážený pane,

Obracíme se na Vás, protože jsme přesvědčeni, že demokratická práva a bezpečnost v České republice jsou vážně ohrožovány. Pokojný přechod z totalitního komunistického režimu od r. 1989 umožnil, že na českých rozhodujících místech hospodářského, politického, právního i bezpečnostního aparátu zůstali buď představitelé KSČ přímo, nebo jednotlivci, politicky vydíratelní díky kdesi drženým utajovaným dokumentům z minulosti.

Navíc existují důvodná podezření, že podobní jedinci, zejména seskupení do legálních komunistických stran (KSČM, KSČ), a znovu jimi vytvářených ”převodových pák”, mají utajené styky s představiteli bývalé sovětské KGB.

Tím významnějšími pro bezpečnost ČR jsou její útvary, jejichž posláním je zjišťovat, sledovat a podávat zprávy o projevech toho, co je nazýváno ”levicovým extremismem”. A tím důležitější je, aby v příslušných útvarech, například v BIS pracovali pouze spolehliví, osvědčení demokraté a naopak byli vylučováni ti, jejichž mnohdy maskovaná činnost svědčí o pravém opaku.

Nesmíme zapomínat poučení z let 1947 - 1948, kdy KSČ právě na tomto úseku si zajišťovala převzetí totalitní moci. Když Komunistická strana Československa dokončovala poslední přípravy pro puč v únoru roku 1948, během podzimu 1947 komunistický ministr vnitra V. Nosek se snažil zbavit míst, nebo alespoň přesunout z důležitých míst všechny vysoké důstojníky policie (tehdejší SNB). Odpor nekomunistických členů tehdejší vlády pak

trval až do podání jejich demise a politickému zásahu do totalitního režimu. Citlivějším pozorovatelům dění v současné České republice, nemůže uniknout, že k podobným událostem dochází v uplynulém období. Po roce 1997 v ČR probíhaly personální změny obsazení vedoucích míst v Bezpečnostní informační službě i v Národním bezpečnostním úřadu, jejichž pracovní náplní bylo m.j. prověřovat osoby, navrhované na odpovědná místa v celé mocenské struktuře. Zároveň byly provedeny rozsáhlé personální změny v Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu. Propouštění demokratických, s komunistickým režimem nespjatých, důstojníků BIS začíná s nástupem nového ředitele BIS Jiřího Růžka. Je provázeno aplikací tzv. bezpečnostních prověrek, jejichž přezkoumání ale není nijak dostatečně zajišťováno zákonem.

To se vztahuje také na prověřování jiných osob, navrhovaných pro styk s utajovanými skutečnostmi. Přírozeně ten problém vyvstal ještě naléhavěji po přijetí ČR za člena NATO. Příkladem promyšleného odstraňování z BIS demokraticky smýšlejících, vysoce aktivních a dlouhodobě pracovními pozitivně hodnocených důstojníků je ještě nedávný kapitán BIS Vladimír Hučín. Bez sdělení konkrétních důvodů byl ředitelem BIS Růžkem propuštěn, poté, kdy odmítl předat nadřízenému, o němž věděl, že byl na toto místo čerstvě přeložen, údaje o vlastních informátorech, jen proto, aby je chránil před vyzrazením a to s okamžitou platností. Několik dnů nato byl na ulici zatčen - o jeho zatčení se rodina dozvěděla až po několika dnech. Zanedlouho od večera do rána v rodinném domku byla po celou noc prováděna zevrubná policejní prohlídka, bez přítomnosti nezávislé osoby několika desítkami mužů. Následujícího dne a znovu bez kontroly zblízka - byl prohlížen naproti domku ležící židovský hřbitov. Tímto způsobem byly sháněny a odváženy "doličné předměty", které se staly důkazy obvinění. O místě uvěznění manžela, syny, otce se rodina dozvídá až po několika dnech a to od advokáta. Státní zástupkyně (jménem Šromová - jak je zjištěno dodatečně) která o vazbě rozhodla, byla pro Národní bezpečnostní úřad prověřována právě kpt. Hučínem - a neprověřena. Tomu byl pak jeho odvoláním případ odňat a ona prověřena! Domníváme se, že o těchto všech problémech, po našich intervencích na patřičných místech České republiky, nezbývá, než informovat také vaši instituci a žádat o vysvětlení případu od odpovědných míst našeho státu.

Podepsáno :

Ing. Jaroslavem Bezděkem	- Olomouc, člen Ústřední rady KAN
Zdenou Mašínovou	- Olomouc, sestra Josefa a Ctirada Mašínových
JUDr. Jitkou Palackou	- Přerov, notářka
Františkem Přesličkou	- Přerov, předseda okresní pobočky "Konfederace politických vězňů"
Jiřím Komínkem	- Praha, kanadský státní občan, žurnalista,

Milo Komínkem

tlumočník a překladatel, akreditovaný u
tiskového odboru MZV ČR
- Frýdek - Místek (přechodně), kanadský státní
občan, žurnalista, vydavatel, akreditovaný u
tiskového odboru MZV ČR

Žádost o zveřejnění v Novém Přerovsku

MK Přerov

Nové Přerovsko
šéfredктору panu Kvapilovi

Věc: Žádost o zveřejnění v Novém Přerovsku

Koordinační skupina na podporu Vladimíra Hučina požádala Nejvyšší státní zastupitelství v Brně o výkon dohledu nad dozorem státní zástupkyně u Státního zastupitelství v Přerově JUDr. Lenky Šromové, která dozoruje vyšetřování v případě Vladimíra Hučina, aby bylo řádně pokračováno v rehabilitačním jednání - obnově procesu z 80 let, o což Vladimír Hučín usiluje již 11 let. Pokračování jednání bylo nařízeno předsedou senátu Okresního soudu v Přerově JUDr. Jaroslavem Malátkem při předchozím soudním jednání (dne 26.4.2001) na 31. května 2001 v 8.15 hodin. K tomuto kroku jsme přistoupili poté, co státní zástupkyně JUDr. Šromová vyslovila "obavy", že by k jednání také nemuselo dojít z důvodů vyšetřovacích úkonů souvisejících s nynějším obviněním pana Hučina. Termín jednání o obnově Hučinové rehabilitace na den 31.5.2001 byl stanoven v dostatečném předstihu tak, aby nemuselo dojít k "náhodnému" souběhu úkonů a tím k neuskutečnění nařízeného jednání.

Za koordinační skupinu

JUDr. Jitka Palacká

Dopis nejvyšší státní zástupkyni

MK Přerov

Nejvyšší státní zastupitelství
k rukám nejvyšší státní zástupkyně
Jezuitská 4
602 00 Brno

Vážena paní doktorko,

Obracíme se na Vás se svou žádostí o výkon dohledu nad dozorem státní zástupkyně u Státního zastupitelství v Přerově a to JUDr. Lenky Šromové v trestní věci obviněného Vladimíra Hučina nar. 25.5.1952, bytem Lančických 10, Přerov t.č. ve vazební věznici v Praze na Pankráci. Dne 26.4.2001 proběhlo u Okresního soudu v Přerově již druhé řízení ve věci soudní rehabilitace z 80 let - povolení obnovy tohoto řízení. Pan Vladimír Hučín byl k tomuto jednání eskortován. Protože nebylo ve věci téhož dne rozhodnuto, bylo předsedou senátu JUDr. Jaroslavem Malátkem další jednání nařizeno na 31.5.2001 na 8.15.hod. S ohledem na velmi nestandardní postupy celého vyšetřování, dnes zadržovaného pana Vladimíra Hučina ve vazební Pankrácké věznici, kdy jedna podivnost v Hučinově případě následuje druhou, a jak říkají jeho obhájci, zejména JUDr. Milan Hulík, že se za své praxe nikdy nesetkal při obhajobách disidentů za komunistického režimu s takovými podivnostmi a omezováním práv obhajoby.

1)Nejdříve obhájci Dr. Hulíkovi bylo několikrát bráněno ve styku s klientem, respektive příslušník Vězeňské služby mu tvrdil, že Úřad vyšetřování zakázal kontakt s obhájcem. Po vysvětlení, že je to v rozporu s trestním řádem, mu potom kpt. Hučina předvedl .

2)Oba obhájci dostávají vznesení obvinění, respektive rozšíření obvinění až několik dní poté, co byla předána tisku. Např. od středy 18.4.2001 byl Dr. Hulík stále kontaktován novináři s dotazem na poslední rozšíření obvinění ze zneužití pravomoci veřejného činitele a šíření poplašné zprávy, ačkoliv do 21.4.2001 s obhájcem JUDr.Devátým takové rozšíření obvinění neobdržel.

3)Policie několikrát sdělila tisku, že kpt. Hučina podezřívá z pachatelství výbuchů, ale dosud mu pro to nebylo vzneseno obvinění a stále je stíhán pro bagatelní věci, které podle judikatury mají charakter nanejvýše přestupku. Působí to dojmem, že náhradou je stále hledáno nějaké substituční obvinění, aby bylo odůvodněno jeho vzetí do vazby a stíhání.

4)Dne 18.4.2001 se Dr. Hulík na přání svého klienta dostavil k jeho rozhovoru s předsedou parlamentní Komise pro BIS poslancem J. Klasem. Přerovská státní zástupkyně JUDr. Šromová, která tuto věc dozoruje, nedovolila, aby byl uveden příslušníkem VS a rozhovoru se zúčastnil, ačkoliv poslanec Klas proti tomu nic neměl. Navíc paní státní zástupkyně není oprávněna rozhodovat ve věznici o styku advokáta s jeho klientem. K tomu je oprávněno pouze vedení věznice a jestliže advokát nemá u sebe zbraň, alkohol, drogy nebo mobilní telefon, musí mu být neustále během 24 hod. k dispozici předvaděč, aby mu styk s klientem umožnil. Domníváme se, že toto jednání paní státní zástupkyně nese znaky trestního činu zneužití pravomoci veřejného činitele podle § 158 trestního zákona. "Veřejný činitel, který v úmyslu způsobit jinému škodu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch, vykonává svoji pravomoc způsobem odporujícím zákonu nebo svoji pravomoc překročí",,, bude potrestán..." V tomto případě

šlo o překročení pravomoci. I když návštěva poslance u klienta není úkonem v trestním řízení, má obhájce právo být u všeho, kde si to přeje klient a zejména u toho "úkonu", kterého se účastní orgán trestního řízení, v tomto případě státní zástupkyně. Nepochybně jde o úkon "sui generis" a zde je třeba vycházet z "analogie legis", tedy analogicky k úkonu, jako je výslech obviněného, svědků, rekognice atd. Jen kdyby si poslanec přál mluvit s klientem sám a obviněný netrval na přítomnosti obhájce, nemusel by tam tento být. Další takovou podivností v Hučínově kauze, která se uskutečnila v době jeho zatčení, že do ordinace jeho ošetřujícího lékaře MUDr. Jana Chmelaře, se dostavil v doprovodu ředitel inspekce BIS JUDr. Panaš, který v nepřítomnosti lékaře vyžadoval po zdravotní sestře nahlédnutí do zdravotní dokumentace, což mu nezkušená a vystresovaná sestra umožnila a dále se dožadoval vstupu do počítače, což mu již bylo odmítnuto. Na stůl pohodil svou vizitku se slovy, aby se mu doktor ve vlastním zájmu ozval. Tímto se dopustil trestného činu, porušení pravomoci veřejného činitele a byla proti němu podána stížnost u Státního zastupitelství v Přerově dne 7.3.2001. Dosud nebyla vyšetřujícím orgánem podána zpráva. Policie České republiky - Úřad vyšetřování v Praze dne 23.3.2001 sdělil obvinění matce Vladimíra Hučina to podle § 185 odst.2 písm.a)b) tr. zákona a to z nedovoleného ozbrojování. Paní matce Anně Hučínové však udělil prezident Václav Havel dne 13.4.2001 milost, kterou paní Hučínová s díky přijala. Vladimír Hučín je stíhán za neuposlechnutí rozkazu, z nedovoleného ozbrojování, z ohrožování utajovaných skutečností, neoprávněného nakládání s osobními údaji, ze zneužití pravomoci veřejného činitele a z šíření poplašné zprávy. Je zřejmé, že důvod nedovoleného ozbrojování, který byl v obsahu stejný a z kterého byla obviněna taktéž paní matka, musel tedy odpadnout. Za neuposlechnutí rozkazu vydat své informátory by měl být Vladimír Hučín vyznamenán a ne propuštěn z pracovního poměru a zároveň stíhán, co se týče ohrožování utajovaných skutečností a neoprávněného nakládání s osobními údaji, tyto dle obhájců jsou dávno odtajněné a Vladimír Hučín je potřeboval pro svou práci a svou rehabilitaci. Další důvody, pro které je stíhán a to z šíření poplašné zprávy a ze zneužití pravomoci veřejného činitele, byly údajně vyšetřovatelem vzneseny z důvodu, že Vladimír Hučín záměrně instruoval konkrétní osobu, aby v rámci BIS, ve vrcholných státních orgánech a zákonodárných orgánech, sdělovacích prostředcích a v široké veřejnosti zasévala obavu ze šířícího se levicového extremismu na Severní Moravě, a že tuto osobu nejméně ve dvou případech instruoval k organizování demonstrací levicových radikálů. Je neuvěřitelné, že policie se stejným úsilím, které probíhá u Vladimíra Hučina nevyšetřuje a neobviňuje ty, kteří vyhrožují dnešnímu demokratickému režimu. Tím se ještě více umocňuje otázka, komu naše policie a vyšetřovatelé vlastně slouží? Vladimír Hučín, který se velmi zasadil o

demokracii v našem státě, který byl taktéž za svou činnost vyznamenán medailí J. A. Komenského a navržen na státní vyznamenání, by byl blázen, kdyby si pro své veřejné uznání sám vytvářel svého nepřítele a nepřítele současné demokracie. S ohledem na tyto skutečnosti máme důvodné obavy, aby ze strany státní zástupkyně JUDr. Šromové nedošlo ke zmaření rehabilitačního soudního řízení co se týče povolení obnovy procesu z 80 let (o kterou pan Vladimír Hučín usiluje plných 11 let) a mohlo dne 31.5.2001 u Okresního soudu v Přerově řádně proběhnout. K těmto našim obavám nás také vede chování paní státní zástupkyně, která v této kauze Hučín je jednoznačně podjatá. Při osobní návštěvě dne 11.5.2001 u ní v kanceláři, musela paní matka Anna Hučínová vyslechnout její vážné obavy, že k nařízenému jednání dne 31.5.2001 nemusí vůbec dojít. O tomto byla taktéž informována ze strany paní státní zástupkyně JUDr. Táňa Šimečková-předsedkyně Okresního soudu v Přerově. Touto svou žádostí chceme předejít dalšímu zmaření jednání, které jak je známo, bylo již znemožněno samotným zadržením pana Vladimíra Hučina, kdy nebyla povolena jeho eskortace státní zástupkyní Dr. Šromovou k předešlému jednání, které mělo tehdy proběhnout dne 15.3.2001. Věříme, že naší žádosti bude věnována patřičná pozornost a nedojde ze strany státního zastupitelství k okolnostem, které by mohly vést k opětovnému odročení jednání.

V Přerově dne 17.5.2001

Za koordinační skupinu na podporu Vladimíra Hučina

Ing. Jaroslav Bezděk

JUDr. Jitka Palacká

Občanské sdružení Rovnost

Občanské sdružení ROVNOST vzniká při plném vědomí současné krize politického stranictví s cílem ovlivnit jednáním s poslanci i petiční činností změnu volebního zákona tak, aby byla zrušena 5 % hranice pro vstup do parlamentu, dále aby měli hlasovací právo i občané české národnosti žijící v zahraničí. Dále aby byla respektována rovnost všech kandidátů tím, že budou dostávat jmenovitě hlasy voličů i v tom případě, že jsou na stranické kandidátce, pořadí na kandidátce bude mít význam pouze při stejném počtu hlasů kandidátů příslušné stranické kandidátky. Občanská sdružení budou rovnocennými partnery politických stran. Občanské sdružení bude inicializovat novelizaci zákona o obcích tak, aby všechny závažné otázky hospodaření města a další výrazně ovlivňující život občanů byly řešeny referendem. Současně bude podporovat návrhy vedoucí konečně ke schválení zákona o referendu.

Cílem sdružení je dosáhnout změny volebního zákona do voleb v roce 2002.

Splněním programového cíle dojde i k ukončení činnosti sdružení s tím, že pokud nedojde ke transformaci v nové občanské sdružení s jasným programovým cílem, bude sdružení rozpuštěno a případné finanční prostředky budou předány na dobročinné účely.

Domnívám se, že podobný zájem by měla mít i řada členů nejrůznějších politických stran, všechny zveme mezi sebe a věříme, že mají také zájem o skutečnou demokracii a uvědomují si, že jejím základem mohou být pouze prvky té demokracie přímé. Ostatně přímá volba může být pro všechny ty slušné politiky na všech úrovních jedinečnou výhodou, protože jejich mandát bude výraznější.

Za přípravný výbor Ivan Turnovec

Proč vzniká občanské sdružení ROVNOST?

Od pádu komunistického režimu už uplynulo více jak jedenáct let. Doba je to dostatečně dlouhá na to, aby se mohla vytvořit základní pravidla občanského soužití i rozhodování. Otázkou ovšem je, zda k tomu skutečně došlo.

Celou dobu se poslanci i další zastupitelé brání snaze o zavedení principu přímé demokracie. Nejen že odmítli referendum o rozdělení Československé republiky, ale smetli ze stolu veškeré návrhy zákona o referendu. Při tom existuje celá řada problémů, které by se měly řešit právě formou přímého rozhodování. Stačí připomenout náš vstup do Evropské unie, která sama referendum vyžaduje. Potřeba tohoto přímého rozhodování je ale ještě výraznější na úrovni komunální. Při tom zde místním referendům zákon nebrání, brání mu ale jednotlivá koaliční uskupení zastupitelů. Pokud by totiž rozhodovali občané, ztratili by jednotlivci a účelové spolky mnohé výhody.

Uvedu několik příkladů, kdy by měla rozhodovat formou referenda celá komunita, v našem případě občané města Turnova a ne jen systémem vzájemně výhodných dohod propojené koaliční uskupení v čele se starostou obce. Tak tedy, k významným změnám v infrastruktuře města, mezi které patří zrušení zastávek veřejné dopravy v centru, se měli rozhodnout občané (nakonec nesprávnost starostova rozhodnutí podpořeného radou města je evidentní).

Stejně by se mělo postupovat v případě zásahu do zeleně města (rekonstrukce parku), či velkých finančních transakcí (prodeje a nákupu v částkách ovlivňujících rozpočet města - příkladem může být prodej plynárenských akcií), nebo při realizaci nákladných investičních akcí. Jednoznačný občanský souhlas by také měly mít vedením města zakládané městské podniky (vzrůstající režijní náklady vznikající v důsledku vytváření s.r.o. nesvědčí o dobrém hospodaření).

Specificky turnovskými problémy bylo odpouštění milionových dlužných

částek z městského rozpočtu organizacím vedeným koaličními zastupiteli města, nebo zvláštní odměny, které si nechali vyplácet vedoucí pracovníci města v čele s bývalým tajemníkem a současným starostou za to, že plnili svou základní povinnost, a organizačně se podíleli (?) na zajištění státní dotace a půjčky na rekonstrukci teplárenských kotlů. Upozornovat na podobné praktiky je nutno, protože těch kteří si správu věcí veřejných pletou s osobním vládnutím není málo. Občané si musejí uvědomit, že jen svou aktivitou mohou podobným věcem zabránit a jen oni mohou nutit strany, aby do svých volebních programů pro volby v roce 2002, zařadily některé formy přímé demokracie.

To vše je důvodem, proč vzniká občanské sdružení ROVNOST. Naším jediným cílem je prosadit skutečnou rovnost všech občanů při volbách od komunálních až po parlamentní. Chceme, aby došlo k postupnému prosazování přímé demokracie. Současný volební systém pokládáme za diskriminující značnou část společnosti, počínaje 5% limitem pro vstup do parlamentu a absencí přímé volby jednotlivých kandidátů bez ohledu na jejich stranickou příslušnost.

Zvon - Kancelář Duchovní rady

Stanovy občanského sdružení

I. Jméno a sídlo sdružení

- (1) Jméno sdružení: Zvon - občanské sdružení Kancelář Duchovní rady
Zkrácené jméno: Zvon
- (2) Sídlo sdružení: Tvorkovských 11, 709 00 Ostrava
- (3) Registrace: Ministerstvo vnitra České republiky
- (4) Působnost: Kancelář je samosprávnou právnickou osobou s působností na území České republiky
- (5) Hospodářská činnost a nadace: Kancelář může k rozvíjení své činnosti vyvíjet hospodářskou činnost a zřizovat nadace při dodržování platných zákonů

II. Základní ustanovení, poslání a cíl Zvonu

- (1) Občanské sdružení ZVON je nenáboženské, nepolitické, dobrovolné sdružení občanů zahajující a zastřešující činnost dalších sdružení a tzv. Duchovní rady a poskytující podle svých možností manažerský, organizační, ekonomický, právní, komunikační, archivační, technický a publikační servis těmto sdružením a Duchovní radě. Protože Duchovní rada není samostatným subjektem, ZVON zastřešuje její činnost a akce a přenáší na ně svou právní subjektivitu. Speciální orgány ZVONU mohou být současně orgány Duchovní Rady.
- (2) ZVON na návrh členů duchovní rady automaticky potvrzuje udílení titulu

Člen Duchovní rady (Councillor, Cr.)

(3) Cílem ZVONu je samostatně a prostřednictvím dceřinných sdružení a členů Duchovní rady integrovat významné intelektuální a duchovní aktivity a zdroje intelektuálního, duchovního a společenského pokroku, a s přihlédnutím ke svým cílům a kritériím vyhledávat přední osobnosti společenského života, tedy osobnosti intelektuální, duchovní, morální a tvůrčí a poskytovat jim pomoc při navazování kontaktů a realizaci svých projektů, a to zejména projektů v těchto oblastech:

- Uchování, rozvoj a využití duchovního a kulturního odkazu a tradic národů a národnostních menšin žijících na území ČR,
- integrace poznání, posílení dostředivých, intenzifikačních a integračních procesů v oblasti poznání
- integrace poznání s dalšími zdroji společenského rozvoje a zlepšení jeho uplatnění v praxi
- hledání a vytváření nových východisek a zdrojů pro kulturní, morální a duchovní růst jednotlivce a společnosti
- udržování a rozvíjení kulturní vzájemnosti mezi národy
- výzkum a veřejná činnost v oblasti zachování rovnováhy globálního antropoekokomplexu a trvale udržitelného života
- výzkum a veřejná činnost v oblasti náboženské tolerance a ekumenických snah
- výzkum v oblasti teorie a projektů inovačních procesů, teorie systémů, teorie jazyka, kybernetiky, teorie řízení a umělé inteligence, dále v oblasti teorie myšlení, teorie tvůrčího projevu a kreativity
- výzkum nových forem demokracie, globální a mírová politologie
- výzkum v oblasti celostního, komplexního chápání člověka (jeho biologické, psychosociální, ekosociální existence, jeho zdraví, otázek výchovy, vzdělání)

(4) Činnost ZVONU a Duchovní rady se zaměřuje na všechny oblasti kultury, vzdělání, vědy a duchovního života s cílem přispět k uchování a rozvoji kulturního odkazu lidstva, zachování trvale udržitelného života a rozvoji tvůrčích a duchovních kvalit člověka.

III. Členství ZVONu a čestné členství Duchovní rady

- (1) Individuálním členem ZVONu se může stát každý člověk starší 18 let.
- (2) Členy, kteří nemají českou státní příslušnost nebo trvalý pobyt na území ČR musí schválit valné shromáždění ZVONu.
- (3) Členství ZVONu vzniká podepsáním přihlášky, až na případy uvedené v b. 2.
- (4) Členství zaniká vystoupením člena ze ZVONu, zrušením jeho členství, úmrtím.
- (5) Kolektivním členem může být každá právnická osoba se sídlem na území ČR

s výjimkou politických stran a hnutí.

- (6) Členství v orgánu Duchovní rady je čestné. Každý člen Duchovní rady a každý zakládající člen ZVONu může navrhnout dalších deset členů. Mohou tak učinit i na popud řadových členů ZVONu nebo zvenčí organizace.
- (7) Nového člena Duchovní Rady musí schválit alespoň 3 další členové Duchovní rady
- (8) Členství Duchovní rady nemůže být zrušeno, ani zaniknout, nelze se jej zřít

IV. Práva člena ZVONu

- (1) Získávat nové členy, iniciovat založení poboček ZVONu v jiných městech a obcích, pomáhat členům Duchovní rady a účastnit se práce ZVONu a jejich orgánů včetně všech zasedání.
- (2) Volit a být volen do orgánů ZVONu.
- (3) Být informován o všech akcích organizovaných kanceláří.

V. Povinnosti člena ZVONu

- (1) Členové jsou povinni dodržovat stanovy ZVONu.
- (2) Činnost členů musí být ve shodě se základními cíli ZVONu.
- (3) Rozhodnutí přijatá výborem nebo valným shromážděním ZVONu jsou pro ně závazná.
- (4) Zachovávat úctu vůči jménu Duchovní rady a jejím členům

VI. Orgány ZVONu

- (1) Nejvyšším orgánem je valné shromáždění ZVONu, které určuje hlavní směry jeho činnosti, posuzuje zprávy výboru ZVONu, schvaluje zprávy revizní a rozhodčí komise, volí výbor ZVONu a jeho předsedu a schvaluje rozpočet. Valné shromáždění se koná nejméně jednou za rok; výbor ZVONu je povinen svolat je vždy, požádá-li o to nejméně jedna třetina členů nebo revizní či rozhodčí komise k projednání zvláště důležitých otázek souvisejících s jejich činností. První valné shromáždění ZVONu svolá přípravný výbor nejpozději do půl roku od registrace Ministerstva vnitra ČR.
- (2) Volby koná valné shromáždění zásadně tajně, nerozhodne-li se jinak
- (3) Výkonným orgánem ZVONu je výbor ZVONu, který řídí činnost ZVONu mezi valnými shromážděními. Skládá se z předsedy, nejméně ze dvou místopředsedů, hlavního sekretáře (jednatele), hospodáře, kronikáře a dalších členů, pověřených podle potřeby řízením jednotlivých úseků činnosti. Zasedání výboru řídí předseda a svolává je nejméně jednou za tři měsíce. Výbor je schopen se usnášet, je-li přítomna nejméně polovina jeho členů. Funkční období výboru je dvouleté.
- (4) Valné shromáždění volí tříčlennou rozhodčí komisi. Ta rozhoduje ve všech sporech vznikajících v souvislosti s činností ZVONu. Jejími členy nesmějí být členové výboru. Členové rozhodčí komise mají právo zúčastnit se

zasedání výboru s hlasem poradním. Proti rozhodnutí rozhodčí komise je možné odvolání k nejbližšímu valnému shromáždění ZVONu.

- (5) Valné shromáždění volí tříčlennou revizní komisi, která kontroluje činnost výboru, zejména jeho hospodaření. Do revizní komise nemůže být volen člen výboru. Členové revizní komise mají právo zúčastnit se zasedání výboru ZVONu s hlasem poradním.
- (6) Jménem ZVONu je oprávněn jednat předseda nebo hlavní sekretář, buď oba spolu nebo jeden z nich s některým z místopředsedů. V případě, že funkce předsedy ani hlavního sekretáře není obsazena nebo ji zvolené osoby nemohou vykonávat, jednají za ZVON spolu oba místopředsedové. V době do svolání prvního valného shromáždění jednají jménem ZVONu zmocněnec přípravného výboru spolu s některým z členů přípravného výboru.
- (7) ZVON je oprávněn pro zefektivnění své činnosti vytvářet nižší organizační články: sekce (podle odborného zaměření), místní pobočky a organizovat zasedání Duchovní rady, je-li o to požádán zakladatelem Duchovní rady. Nižší organizační články, jsou-li zřízeny, nemají právní subjektivitu a nemohou jednat jménem svým ani jménem ZVONu. Se svými náměty, návrhy a podněty se obracejí na výbor ZVONu, který je povinen zaujmout k nim stanovisko, popřípadě o nich rozhodnout na svém nejbližším zasedání. Proti rozhodnutí výboru se nižší organizační články mohou odvolat do 15 dnů k rozhodčí komisi.
- (8) Jednání výboru řídí předseda nebo jím pověřený člen výboru. Ten také určí zapisovatele.
- (9) Výbor je usnášení schopný, pokud je přítomna nejméně polovina jeho členů.
- (10) Rozhodnutí je přijato nadpoloviční většinou hlasů.
- (11) Z jednání výboru pořizuje zapisovatel zápis, jehož správnost stvrzuje svým podpisem. Správnost zápisu potvrzuje dále svým podpisem předseda nebo jím pověřený člen výboru a zápis schvaluje výbor na své následující schůzi.
- (12) Speciálními orgány ZVONu mohou být vydavatelství, informační středisko, redakce internetových stránek a redakce databáze.
- (13) Zakladatelem Duchovní rady je každý člen přípravného výboru ZVONu.

VII. Zásady hospodaření

- (1) ZVON hospodaří podle rozpočtu, který podléhá schválení valným shromážděním.
- (2) Zdrojem finančních prostředků ZVONu jsou dotace, příspěvky, dary fyzických a právnických osob, granty, úroky z vkladů a jiné příjmy. Hospodaření se řídí platnými předpisy.

VIII. Zánik ZVONu

- (1) O rozpuštění ZVONu rozhoduje valné shromáždění dvoutřetinovou většinou prezentovaných účastníků.
- (2) Při zániku Zvonu bude majetek postoupen ve prospěch projektů členů Duchovní rady podle rozhodnutí valného shromáždění.

IX. Závěrečné ustanovení

Tyto stanovy nabývají účinnosti dnem registrace MV ČR.

Reakce na Stanovy obč. sdružení ZVON

P. Holba

1. Nepovažuji za šťastné spojovat dvě věci dohromady - mímím projekt sdružení ZVON s projektem Duchovní rady – působí to dojmem, že se přibaluje neprodejné zelí k nedostatkovým banánům. Myslím, že si ani jeden z nápadů nezaslouží, aby byl kýmkoliv pocíťován jako neprodejné zelí.
2. Nadzvedlo mne ze židle (v článku II.(1)), že ZVON má být sdružení nepolitické, a posléze jsem dospěl k závěru, že nechápu ani to, proč tam je napsáno, že má být také nenáboženské. Připadá mi podivné, že „duchovní rada“ tvrdí, že se nezabývá ani politikou ani náboženstvím, když politika a náboženství jsou hlavními tématy „duchovních věd“. Vyloučit politiku a náboženství z působnosti „duchovní rady“ je podobný nesmysl jako založit nějakou „přírodní radu“, která se je nefyzikální a nebiologická. Já však vím, žeš to myslel jinak. Zapomněl jsi, že už není totalita. Za socialismu se všichni zaklínali tím, že jejich spolek je nepolitický a nenáboženský, aby otupili podezíravost úřadů vůči jakémukoliv spolčování a také : aby se lidé nebáli vstoupit do spolku, který by mohl být pronásledován úřady (ta tradice obav z příslušnosti k „politickému“ spolku přetrvává už dob Rakouska – byla posílena za Němců a pak za bolševiků). Jiný důvod, proč jsi tam ta dvě „ne-slova“ uvedl, je možná v tom, že jsi považoval za užitečné deklarovat, že sdružení nepreferuje žádnou konkrétní politickou stranu či politickou ideologii ani žádnou konkrétní církev či variantu náboženského vyznání. V tom případě by se místo slova „nepolitické“ mělo být „nestranické“ či „nadstranické“ a místo slova „nenáboženské“ mělo být „nekonfesní“ nebo „nadkonfesní“. Jenže kdoví, jak by tomu kdo rozuměl. Proto navrhuji, aby obě slova („nepolitické“ a „nenáboženské“) byla ze stanov bez náhrady vynechána.

3. ad II.(2) titul Člen Duchovní Rady nemůže udělovat ZVON, ale nějaký konkrétní orgán sdružení ZVON

4.(ad II.3) Tady je vidět, že Duchovní rada, která „není samostatným subjektem“, nemusí být v této části stanov vůbec zmiňována. Může být jedním z orgánů sdružení ZVON. Zcestná je i představa, že ZVON bude mít „dceřin(n)á sdružení“ (pokud vím, je tam jen jedno n), protože nebude mít vůči nim „mateřské“ postavení. Podle zákona nemůže mít sdružení žádné dcery (znamenaloby to, že do nich vkládá kapitál a podílí se na jejich řízení/správě) ale jen dobrovolně spolupracující partnery. Takže bych to přepsal asi takto: „Cílem ZVONu je prostřednictvím svých orgánů a členů a ve spolupráci s dalšími sdruženími integrovat a koordinovat významné ... aktivity a informační zdroje ...“ a rázně bych navazující houštinu slov proklestil.

Rovněž následující výčet „oblastí“ je zřejmě dost náhodně vygenerovaný – chybí mu cosi jako nadčasové kritérium a tak se v něm projevuje jakási módní hantýrka. S ohledem na cíle mi ve výčtu chybí zřetelnější důraz na vytváření podmínek pro kvalitní politiku jako správu věcí veřejných v konkrétním českém prostředí. Naopak „odkaz a tradice národů a .. menšin“, „kulturní vzájemnost mezi národy“ bych přenechal ministerstvu kultury a veškerý „výzkum“ bych ponechal Akademii věd. Možná by tam mělo být spíše něco o „osvětě“ – vzdělávání s cílem zvyšování občanské (politické), ekologické a informační gramotnosti. Proboha, tak široký záběr všeho možného, který navrhuješ, by učinil sdružení naprosto nečitelným a neovladatelným. Zřejmě sis v zápalu práce neuvědomil, že nepíšeš program pro vládní stranu.

5. ad III. Co se týče členství: rád bych viděl, aby existovala jakási forma členství i pro lidi mladší 18 let i pro české (československé) emigranty a jejich potomky. Tady bych se poradil s právníkem, aby nějaká forma členství existovala pro všechny, kdo chtějí v rámci sdružení komunikovat v českém (a slovenském) jazyce. Nejdůležitější pro sdružení je, aby členové platili příspěvky na provoz. Kdo není ochoten zaplatit příspěvek, stává se pro sdružení přítěží, protože náklady na komunikaci s ním jdou k tíži pokladny sdružení. Je však možné, aby členský příspěvek byl uhrazen jiným členem (nebo aby se na něj jiní členové složili). Minimální roční příspěvek by při dnešních nákladech na komunikaci měl činit 500-1000 Kč na člena, jinak se existence sdružení stává závislou na přízni sponzorů. Kolektivní členství je třeba uvážit. Omezil bych jej jen na občanská sdružení a nadace. Vyloučil bych nejen politické strany a hnutí, ale také obchodní společnosti (a.s., s.r.o. atp.), náboženské společnosti (církve) a veřejnoprávní subjekty (obce, města, kraje). O členství v duchovní radě bych na tomto místě nepsal – když už, tak necht' je duchovní rada orgánem sdružení ZVON – a o orgánech se pojednává až v VI. článku stanov.

6. ad IV. Získávat nové členy a iniciovat založení poboček by mělo být spíše povinností než právem. Právo zúčastnit se všech zasedání vypadá hezky, ale může to být neschůdné a problematické (zajišťování velkých sálů není levné). Na druhé straně chybí zmínka o delegování do orgánů a o podílu na

rozhodování v orgánech sdružení.

7. ad V.(4) Povinnost „zachovávat úctu“ byla směšná už v 19. století. Chceš ji zavádět pro 21. století? Vždyť bychom byli k smíchu.

8. ad VI. Jestli tomu rozumím tak ZVON bude mít tyto orgány:

Valné shromáždění (asi všichni platící členové, kteří přijdou)

Výbor (?členný - volený Valným shromážděním)

Předsedu (jednoho - voleného Valným shromážděním: já myslím, že je praktičtější, aby byl volen Výborem z těch, kdo byli do Výboru zvoleni, ale netrvám na tom)

Revizní komisi (tříčlennou - volenou Valným shromážděním)

Rozhodčí komisi (tříčlennou - volenou Valným shromážděním)

Je třeba ujasnit – kolik týdnů předem musí být sdělen členům termín a místo Valného shromáždění. Rovněž není jasné, kdy je VS usnášeníschopné.

Zda bude Valné shromáždění rozhodovat o počtu členů Výboru pro nejbližší volební období (je to praktické – dovoluje to přizpůsobit velikost orgánu počtu členů a situaci)

Kdo bude volit dva místopředsedy (počet místopředsedů bych také nechal na vůli Valného shromáždění – do stanov bych dal počet místopředsedů jako rozmezí 1-4), hlavního sekretáře (jednatele), hospodáře, kronikáře (asi Výbor). S ohledem na dvouleté období je nutné, aby Valné shromáždění volilo i náhradníky Výboru – ti by měli mít také přístup na zasedání výboru. Měli by být voleni i náhradníci na členy obou komisí – náhradníci s právem účasti na zasedání těchto komisí

Ad (6) Mělo by také být možné, aby měl Výbor možnost pověřit (zmocnit) kteréhokoliv svého člena konkrétním jednáním či úkonem (písemné pověření). Možná bych rozšířil okruh osob, které mohou jednat ve spojení s předsedou či jednatelem o hospodáře.

Ad (7) Sekce podle odborného či společenského zaměření (může být sekce mladých, sekce seniorů, sekce „akademiků“, sekce podnikatelů) a pobočky místní, územní (s okresní či krajskou působností) a třeba i pobočky korespondenční (jakési internetové diskusní kluby). Je třeba doplnit, že zřízení sekce či pobočky je podmíněno schválením jednacího řádu a statutu, ve kterých je vymezena kompetence těchto organizačních jednotek vůči orgánům sdružení (statut) a způsob rozhodování v rámci pobočky či sekce (jednací řád).

Ad (9) Je praktické dát do stanov ustanovení, že pokud se orgán nesejde v usnášeníschopném počtu, pak zasedání orgánu začne o hodinu později a usnášeníschopné pokud je přítomno alespoň 5 členů.

Ad (10) Připojit k (9), protože jinak není jasné, že jde o rozhodnutí Výboru. Je třeba doplnit „je přijato nadpoloviční většinou přítomných členů“.

Ad (11) Není řečeno, kdo má právo přístupu k zápisu. Doporučuji, aby zápis byl a) nejpozději do 3 týdnů zpřístupněn všem členům sdružení (publikován v elektronickém zpravodaji) b) nejpozději do týdne doručen všem členům Výboru

(a také všem osobám, které mají právo účasti na zasedání Výboru – náhradníci a členové dvou komisí).

Ad (12) Přidal bych nakladatelství a místo redakce databáze bych napsal správa databáze

Do tohoto článku bych přidal, že další orgánem sdružení ZVON je:

Duchovní rada, jejíž členové jsou jmenováni doživotně Valným shromážděním na základě písemných návrhů projednaných Výborem. Členství v Duchovní radě sice není podmíněno členstvím ve sdružení ZVON, pokud je jisté, že nejméně polovina členů DR je zároveň řádným členem sdružení. (jinak by kdekdo chtěl kdekomu udělat radost a měli bychom v DR lidi, kteří o to valně nestojí)

Mělo by se dát do stanov, co od této DR sdružení očekává – možná, že by měla posuzovat nějaké projekty sdružení, její členové by měli zajišťovat kontakty pro sdružení – prostě nevím, jaký smysl podle tebe bude tato rada mít.

9. Ad VII.(2) Pro případ zániku musí být ve stanovách jednoznačně jmenována fyzická či právnická osoba, které majetek a aktiva připadne – jinak jsou potíže s registrací.

—